

ועליזון ותקיף על כלם, ובולם מהת שלטונו. אשרי הצדיקים שקדוש ברוך הוא רוץ בכם תמיד לזכות אוטם לעולם הבא ולשםם אוטם בשמחת הצדיקים שעתידים לשמה עם קדוש ברוך הוא, שכחוב (תהלים ח) וישמחו כל חוטיך לעולם ירגענו ומסך עליינו ונעלצך אהבי שמה. ברוך הוא לעולם אמן ואמן.

פרשת זיהו מקץ

זיהו מקץ. רבבי חייא פתח ואמר, (איוב כה) קץ שם לחשך ולבל פכלת הוא חוקר אבן אפל ואצלמות. הפסוק הזה נתבאר, קץ שם לחשך - וזה קץ של השמאל, שהוא מושט בעולם ומושט למעלה, ועומד לפניו הקדוש ברוך הוא ומשיטו ומקטרג על העולם, והרי נתבאר. ולבל תכלית הוא חוקר - שהרי כל מעשיו אינם לטוב, אלא פהמיד לכלות ולעשה כלהה בעולם.

אבן אפל ואצלמות - זו אבן גנף שבנה נשללים הרשעים, ועומדת בזיה שגקראת (שם י) ארץ עפתה כמו אפל. בא ראה, יש ארץ עפתה כמו ארץ למלחה, וזה היה ארץ ישראל. [יש ארץ למלחה, ונראה] אפל ואצלמות. אפל שיצאה מארץ עפתה. מהו אפל ואצלמות? זהו קץ, שהוא מצד של החשך,

זיהמת הזהב, והנה נתבאר בא ראה בפה יש לבני אדם להתבונן בעבודת הקדוש ברוך הוא ולהשתדל בתורה ימים וליילות כדי שירדו וישפכו בעבודתו, שהרי התורה מכריזה בכל יום לפני הארץ ואומרה: (משל ט) מי פתוי יסר הנה חסר לב

דאייהו שליט על כלא, ועלאה ותקיפה על כלחו, ובכלחו תחות שלטניה. ובאין איןין צדיקיא. דקדשא בריך הוא אתרעי בהו תדר, לזפאה לוון לעלם דאתי ולמחדי להו בחידו דצדיקיא דזמיןין למחרי בית בקדשא בריך הוא. דכתיב, (תהלים ח) וישמחו כל חוטיך לעולם ירגענו ותסך עליימו ויעלציך אהבי שמה. בריך יי לעולם אמן ואמן:

פרשת זיהו מקץ

זיהו מקץ, רבבי חייא פתח ואמר, (איוב כח) קץ שם לחשך ולבל תכלית הוא חוקר אבן אפל ואצלמות, האי קרא אתmr. קץ שם לחשך, דא איהו קץ דשלא, וקיימא קמי קדשא בעלם, ושותט לעילא, וקיימא קמי קדשא בריך הוא, ואסתי, וקטריג על עולם, והא אתmr. ולבל תכלית הוא חוקר, דהא כל עובדיו לאו איןון לטוב, אלא לשיצאה תדר, ולמעבד כליה בעלם.

אבן אפל ואצלמות, דא אבן גנוף, דבה בשלין חייבין, וקיימא בהאי דאקרי, (איוב י) ארץ עפתה כמו אפל. תא חזי, אית ארץ חיים לעילא, והאי איה ארץ ישראל. (ד"א) ואית ארן לתהא נקרא) אפל ואצלמות, אפל דנפקא מארך עפתה. מאי אפל ואצלמות, דא הוא קץ דאייהו מסתרא דחשך, זוהמא דדהבא, והא אתmr.

תא חזי, כמה אית לוון לבני נשא לאסתכלא בפולחנא דקדשא בריך הוא, ולאשכלא באורייתא ימא ולילי, בגין דינגדען ויסתכלון בפולחניה, דהא אורייתא איה מברוזא בכל יומא קמייה דבר נש ואמרה, (משל ט) מי פתוי יסור הגה